

Vrijdag 4 juni 1915.

Gisteren morgen onophoudelijk zwaar kanongedreun, langs den tuinkant ditmaal, later en vooral met vallenden avond heviger wordend. Het maakte nog dieper indruk dan gewoonlijk. Ik had het willen ontloopen en iets onweerstaanbaars hield mij — laat reeds — aan het open venster, in 't half duister op de trapzaal geboeid. Indien het toch wilde ophouden ! ...

Aan den kant der straat, in 't noorden bulderde het met doffe bonzen evenzoo.

En ik moest luisteren, luisteren, er toe veroordeeld door een onverbiddelijk noodlot...

Ieder schot kostte menschenlevens, richtte verminking en verwoesting aan, met een nasleep van lijden en familierouw.

De blanke mensch is het wreedste dier van het dierenrijk ...

Virginie LOVELING (« *In oorlogsnood* »)